

Trafikken ved Kolding Jernbanestation. Det kunde jo være muligt, at man til den Tid kunde ønske at have friere Hænder til at træffe sine Dispositioner. Da der ikke findes nogen Uoverensstemmelse med Hensyn til alle de øvrige Indbringingsforslag, skal jeg ikke komme nærmere ind paa dem. — Jeg kommer nu til de Punkter i Betænkningen, der forøvrigt kunne give Anledning til nogen Omtale. Post 1 har jeg allerede omtalt. — I Post 2 findes der en Udtalelse om, at man maa frataade yderligere Hovedreparationsarbejder, saavel ved Hovedgaarden „Erollesminde“ som ved de andre ved Hillerød beliggende Staten tilhørende Grundejendomme, fordi man antager, at disse Grundejendomme ville blive bortsolgte, naar Forpagningstiderne udløbe. Mindretallet har dertil spjot en udtryffeligg Udtalelse i Retning af, at disse Grundejendomme bør bortsolges, og Mjertallet har forsaavidt ikke Andet derimod at indvende, end at man paa dette Ståndpunkt ikke har villet udtale nogen bestemt Mening derom. Man har villet forbeholde sig at kunne træffe endelig Beslutning, naar dette Spørgsmaal virkelig praktisk kommer til at foreligge, idet man antager, at Spørgsmaalet vil blive reist, naar Forpagningstiderne ere udløbne. — Jeg overspringer enkelte mere væsentlige Bemærkninger og kommer da til, hvad der er udtalt i Betænkningen under Nr. 13 angaaende det overordentlige Gesandtskab til Kina og Japan. Jeg skal i den Henseende væsentlig indskrænke mig til at henvise ærede Medlemmer til, hvad der er udtalt der, og skal kun tilføje, at Udvalget har erkjendt, at Udenrigsministeren har, om jeg saa maa udtrykke mig, paa bedste Maade værget sig imod de Begjæringer, der i denne Henseende ere komne til ham. Disse Begjæringer ere nemlig oprindelig blevne opstillede, støttede dels paa Klager over Konsulatsvæsenets Ordning i de paa gjældende Egne og dels paa de Fordringer, som Handelens og Søfartens Interesser overhovedet kunde opstille, men Udenrigsministeren har med Rette gjort gjældende, dels at disse Klager ikke vare begrundede, og dels at den danske Skibsart i disse Farvande ikke for Dieblisset var af saa stor Interesse, at disse Hensyn paa nogen Maade kunde motivere et saadant Gesandtskabs Udsendelse. Jeg skal tilføje, at det oprindelige Krav gif en Del videre, idet man nemlig ikke alene fordrede Udsendelsen af et ekstraordinært Gesandtskab, men Etableringen af en stadig diplomatisk Repræsentation i disse Lande. Og saa herimod har Udenrigsministeren værget sig, idet han ikke har fundet tilstrækkelig Grund til at gaa ind paa disse Forlangender. Man tror af de Udtalelser, der foreligge fra Udenrigsministerens Side, at kunne antage, at denne er enig med Udvalget i, at der heller ikke i Telegrafsekskabets Begjæring i og for sig kunde ligge en tilstrækkelig Grund for Staten til at gribe ind i et saadant privat Anliggende, naar ikke ganske særlige Omstændigheder vare forbundne dermed.

Man maatte misbillige, om man vilde indblende sig i et saadant privat Anliggende, der kunde paadrage Staten Forpligtelser, hvori den paa ingen Maade bør inddrages; men Udvalget har maattet erkjende, at der, saaledes som Telegrafsekskabets Forhold ere blevne, kunde reises Tvivl om, hvorvidt det ikke kunde være berettiget at foretage en saadan ekstraordinær Foranstaltning. Hvad der i den Henseende har været bestemmende for Udvalget, er, at hvor smukt et Foretagende end dette Telegrafsekskab har paataget sig, maa det dog erkjendes, at det er et Foretagende, der strækker sig videre, end et saa lille Land som Danmarks Evnerækker, og at det derfor rettest maatte være baseret paa et større Pengemarked end det danske; thi det er i og for sig ikke naturligt, at der paa et saa indskrænket Omraade som Danmarks findes saa overordentlig store Kapitaler til et Foretagende af den Art. Naar Udsvillingen imidlertid har ført med sig, at de store Pengesummer, som ere anbragte i dette Foretagende, for den allerstørste Del ere samlede paa danske Hænder, trods de Bestræbelser, der utvivlsomt ere gjorte i modsat Retning, medfører dette, at det danske Pengemarkeds Interesser ere blevne knyttede saa stærkt til denne Sag, at dette kan motivere, at man betragter den under en noget andet Synsvinkel end som et fuldstændig privat Anliggende. Det er nemlig utvivlsomt, at overfor saa store Kapitaler vil enhver Fluktuation i Kursene faae Indflydelse paa Pengemarkedets Tilstand i Almindelighed, og i den Henseende har man allerede gjort temmelig store Erfaringer. Naar dertil kommer, at disse Kapitaler ingenlunde kunne antages at være samlede paa enkelte Hænder, men tværtimod ere fordelte paa mange mindre Hænder, som have ondt ved at bære større Tab, har dette beveget Udvalget til ikke at modsætte sig den Bevilling, som her er eftersøgt. Man har ikke bestemt kunnet bedømme, hvorvidt det Dieblis, man har valgt til Udsendelsen af Gesandtskabet var et saadant, at det kunde anses for at være paatrængende nødvendigt at benytte det, og nogen Tvivl lades altsaa tilbage, men den er, som sagt, ikke større, end at Udvalget har troet at burde gaa ind paa den forlangte Bevilling. — Under § 13, der omhandler Marineministeriet, findes der enkelte større Poster. Der er da navnlig Begjæringen om Efterbevilling af cirka 30,000 Rd., hvilken Udgift er foranlediget ved Hans Majestæt Kongens Reise til Island i afvigte Sommer. Udvalgets Mjertal udtaler i den Anledning i Betænkningen, hvad jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at man ikke skjønner, at denne Udgift er af den Art, at den ikke havde kunnet forudses, og at der altsaa burde have været søgt Bevilling dertil paa indværende Aars Finantslov. Man maa ogsaa i alt Fald anse det for muligt, at der, naar en saadan Bevilling var søgt, kunde have været truffet en Ordning af dette Forhold, der ikke saameget vilde have grebet ind i Udruft-